

VEJEN TIL FULDKOMMENHED

Af Erik Ansvang

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

Vejen til Fuldkommenhed

Af Erik Ansvang

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

Det ene liv Den ene vilje

Den oprindelige kraft i universet og mennesket

Alt liv er ét.

*I dette ene liv kan menneskets kræfter
studies, vækkes, udvikles og mestres*

Grundlæggende er der kun én oprindelig kraft i både universet og mennesket. Den er det første udtryk for foreningen mellem det universelle liv og det universelle rum – mellem ånd og stof. Denne kraft er *viljen* – det uimodståelige pres fra den rene ånd, der driver livet ud fra kilden eller centret mod omgivelserne eller periferien. Dens mål er *fuldkommenhed*, dens iboende drivkraft er ønsket om erkendelse gennem ekspansion.

Denne ene kraft er upersonlig uden at være blind. Det er en energi, der er gennemsyret af intelligens. Det er en kraft, der er målrettet i overensstemmelse med hensigten. Denne kraft er basis for tilværelsen. Den er hele universets fundament. Den er alvidende og allestedsnærværende, men opnår dog ikke almagt før ved slutningen af en evolutionsperiode.

Når åndens kraft møder stoffets modstand, skabes der konflikt – det evigtvarende Armageddon, som er en forudsætning for at opnå fuldkommenhed gennem ordnet og systematisk udfoldelse.

De fire elementer

Grænserne i dette univers er den fysiske verdens fire elementer, som er grundlaget for naturens mange former. Livsviljen former stoffet til legemer. Livet knyttes til formen, der formgives af viljen eller hensigten. Som følge af det indre pres mod fuldkommengørelse, og det ydre pres fra indtrykkene udefra, øges evnen til sansning.

Fra mineral til menneske

I mineralriget er livet begrænset til kemisk affinitet – et grundlæggende udtryk for tiltrækning og frastødning. (*Den første primitive sansning*). I planteriget øges evnen til at opleve tiltrækning og frastødning – eksempelvis tiltrækning mod lys og varme og frastødning i forhold til samvær med visse andre plantearter. (*Reaktion på sansningen*). I dyreriget er evnen til at føle behag eller smerte stærkt udviklet. Dyrene kan bevæge sig omkring og opsøge det, de oplever som behageligt, og undgå det, de oplever som ubehageligt. Den spirende tænkeevne vækkes. (*Valg af sansning*). I menneskeriget kommer selvbevidstheden til gennembrud, fordi mennesket har en individuel sjæl. Men sjælen begynder i uvidenhed. Den må kæmpe, lære og lide for at bevæge sig den lange vej fra uvidenhed til alvidenhed. (*Kontrol over sanserne gennem forståelse af årsag og virkning*).

Sfinksens symbolik

Evnen til sansning vokser *instinktivt* i planten og dyret, men bliver til selvbevidsthed i mennesket. Løven bliver sfinksen – det mystiske dyr med menneskehoved, løveforkrop, oksebagkrop og ørnevinger, som i sin symbolik skjuler hemmeligheden om menneskets forhold til de fire elementer. Ørnevingerne er nu bredt ud, og bevidstheden kan hæve sig mod den abstrakte tankes rige. Menneskehovedet eller tænkeevnen hersker over dyrekroppen eller instinktet. Mennesket har rejst sig og står nu oprejst. Det er et selvstændigt individ – et mikrokosmos hvori viljen og livet er forenet i fuld selvbevidsthed, på samme måde som vilje og liv tidligere var forenet ved universets skabelse.

Udstyret med selvstændig vilje, selvstændigt liv, selvstændigt ansvar er mennesket nu et frit væsen i universet alene styret af universelle lovmæssigheder. Først misbruges denne frihed på det groveste. Krænkelser af loven medfører, at loven demonstrerer sine uforanderlige betingelser. Resultatet er lidelse, som gennem sin virkning anviser den rette vej mod målet. Gradvis gøres mennesket til en lovlydig kosmisk borger.

Mennesket bliver lovene

Bevægelsen mod fuldkommengørelse må forvandles fra at være en instinktiv drift til at blive selvvalgt og selvkontrolleret. Mennesket lærer lovene, adlyder lovene og opnår stadig større frihed gennem denne lydighed. Til sidst *bliver* mennesket loven. Først da er mennesket et virkeligt menneske – et trefoldigt væsen bestående af vilje, liv og lov.

Her starter processen med selvbevidst og målrettet at studere, udvikle og kontrollere de trefoldige indre kræfter. Mennesket søger nu fuldkommengørelse eller mesterskab gennem vilje, liv og lov. Det åndelige liv begynder. Vejen mod fuldkommenhed søges, findes og betrædes. Den åndelige vilje dybt i det indre søges som en åndelig gnist, der oprindeligt udsprang fra den universelle flamme. Viljen vokser i kraft. Formens verden mister sit tag. Det, som så længe har været skjult åbenbares. Det indre liv styrer nu det ydre.

Den skjulte livsstrøm

Mennesket består af ånd, sjæl og personlighed

Menneskets trefoldighed bør desuden erkendes i dette perspektiv: Det består af ånd, sjæl og personlighed. En indre kilde gennemstrømmer uafbrudt det trefoldige menneske. Denne kilde er usynlig og ukendt for de fleste. Vi kan kalde den gennemstrømmende energi for *åndens* ildkraft. Den indvirker konstant på *sjælen*. Og uanset om *personligheden* reagerer omgående eller ikke, så fortsætter gennemstrømningen. Også selvom mennesket begår selv de største fejltagelser.

Vilje, visdom og intelligens

Det ubevidste menneske er fokuseret i sin personlighed og har opmærksomheden rettet mod tilværelsens forskelligheder og naturens mangfoldige livsformer. Derfor lever sjælen stort set sit eget liv i sin egen indre verden og er optaget af indre processer. Men lige siden individualiseringen, hvor mennesket foretog et bevidsthedsskift fra dyrerige til menneskerige, har *vilje*, *visdom* og *intelligens* ligget som sædekorn i bevidstheden.

Uendelig langsomt vokser disse tre kræfter fra sædstadie til fosterstadie, belivet indefra af åndens livsstrøm, og stimuleret udefra af det almindelige tankesind. Langsomt men sikkert udvikler intelligensen sig gennem hundredvis af inkarnationer. Visdom og intuition bygges gradvis ovenpå intelligensen, og ultimativt vil den sande vilje overtage styringen af menneskets tilværelse.

Intellekt, intuition og vilje

Disse tre kræfter – intellekt, intuition og vilje – er ikke adskilte egenskaber. Intelligens kan ikke eksistere uden visdom og vilje. Selvom indflydelsen fra visdommen og viljen i begyndelsen er ubetydelig, så er den der. Visdom kræver intelligens som redskab og vilje som drivkraft – mens vilje er afhængig af både intelligens og visdom, for at kunne manifestere sig på et lavere niveau end sit eget. Under alle omstændigheder sker spiringen, udfoldelsen og den endelige fuldkommengørelse af hver egenskab i rækkefølge og i et konstant samspil mellem disse tre kræfter. Det er en åndsvidenskabelig kendsgerning, og den medfører, at erfaringer i en bestemt inkarnation enten forsinker eller fremskynder disse processer.

- *Et liv i aktivt samfundsengagement*, hvor livets muligheder udnyttes, fremskynder sjælens udvikling.
- *Et inaktivt liv* giver ikke sjælen meget at arbejde med.
- *Et principløst liv*, hvor man søger fred for enhver pris, efterlader ikke holdninger, der kan udvikles og uddybes.
- *Et liv i kriminalitet* udløser dårlig karma (årsag og virkning), og kan skabe betingelser for mange liv, hvor personlighedens aktiviteter er hæmmet så meget, at sjælen ikke høster større udvikling.
- *Et liv i ekstrem kriminalitet* skaber en voldsom karmisk regning, der kan belaste resultaterne fra tidligere succesfulde liv så meget, at sjælens opnåede udvikling til dels kan gå tabt.

Selv under de mest ekstreme forhold, fortsætter ånden sin utrættelige nedstrømning. Intet kan bremse denne udstrømning, for når ånden først har etableret sit eget individuelle redskab til at udtrykke vilje, visdom og intelligens, vil den under alle omstændigheder presse sit redskab videre fremad mod fuldkommengørelse. Det er en energi eller spirituel kraft, der strømmer fra ånden, og denne kraft er gennemsyret af intelligens, som uimodståeligt tilskynder til aktiv udfoldelse.

Enhed, mangfoldighed og forskellighed

Livets essentielle bevidsthedsfaser

Individualiseringen

Før åndens kraft kom til udtryk gennem mennesket, var den universel. I ufattelige tidsaldre kom den til udtryk gennem mineralriget, planteriget og dyreriget, hvor den var uvidende om individualitet. Den forsøgte at udtrykke *mangfoldighed*. Ved individualiseringen (overgangen til menneskeriget), strømmede kraften ad den energivej, den selv havde banet sig gennem disse lavere naturriger, men efter individualiseringen passerede den for første gang gennem den nydannede sjæl og videre ned i et *enkelt* fysisk legeme. Personligheden kan aldrig ændre dette. End ikke de mest kyniske, brutale og ondskabsfulde handlinger, vil kunne stoppe denne livsstrøm.

Ingen sjæl fortabes

Konklusionen er, at *ingen* sjæl fortabes og at ånden *aldrig* kan fejle, uanset hvor kraftigt personligheden forgroves. Ånden vil altid sejre over stoffet, for åndens kraft er både evig og uimodståelig, mens stoffets kraft er forgængelig og overvindelig. Jo dybere personligheden fortaber sig i stoffet, jo langsommere udviklingsproces. I tidens og rummets dimension tabes der tid, og det resulterer i lidelse, men til syvende og sidst er sejren sikker.

Der er kun ét liv i universet, som udtrykker sig i det guddommelige legeme – kosmos. Det er skabt ved "det store åndedræt", og alle menneskers ånd er små åndedræt inden i det store åndedræt. Derfor er alle mennesker uden undtagelse involverede i udviklingens succeser og fiaskoer.

Enhed og forskellighed

På *åndens* plan er alle intimt forbundet. Alle deler alt – alle aktiviteter, alle resultater, alle egenskaber og alle forsinkelser. På *sjælens* plan er denne enhed stadig gældende men i reduceret grad, eftersom alle midlertidigt har en individuel sjæl. På *personlighedens* plan i den fysiske verden er denne oplevelse af enhed reduceret til et minimum. Her opleves enkeltindivider hovedsagelig på grundlag af deres fysiske krop, gennem deres forskellighed, og på grundlag af deres individuelle erfaringer. Navnlig er deres karma meget forskellig. Den fuldkomne enhed kan derfor kun erkendes på åndens plan, på samme måde som farvernes enhed kan kun erkendes gennem det rene hvide lys.

"Stilhedens hal"

Vejen mod enhed fører til "stilhedens hal". Kun i stilheden kan ånden stige ned. Derfor må aspiranten lære indre stilhed. Kun herinde kan det første skridt på udviklingsvejen tages. "Stilhedens hal" er ikke en ydre eller fysisk hal, og stilheden er ikke af denne verden. Hallen er naturligvis symbolsk, og stilheden er indvendig *sindsro*. Blikket er fuldt og helt rettet indad – ind i et bevidsthedsstadium, hvor alle vibrationer fra det almindelige tankesind er stilnet, og al opmærksomhed er trukket tilbage fra den ydre verden. Og samtidig er uophørlig opmærksomhed over for angreb fra egoisme og fra begærlige tanker og følelser en nødvendighed.

Kun i stilheden kunne Gud udtale sit skabende ord. Kun i stilheden kan menneskets ånd tale til sjælen. Derfor må indre stilhed læres. Man kan sige, at stilheden, der gik forud for skabelsen, må genskabes i tanke og hjerte. Først da kan den indre ånd manifestere sig. Først når et menneske er rodfæstet i stilheden og i afbalanceret venten, kan det indre lys modtages, den indre stemme høres – og mennesket kan genfødes gennem lys og lyd. Et nyt liv vil herefter begynde – oplyst af det indre lys og vejledt af den indre stemme.

Åndelige livsfaser

Menneskets barndom er nu forbi. I den åndelige pubertet begynder ånden at oplyse og vejlede den evigt vågne og evigt lyttende sjæl. I den åndelige ungdom skabes styrke og stabilitet. Og i det åndelige voksenliv leves det selvansvarlige åndelige liv. Her træder mennesket frem som en mester, for modenhed medfører øget kraft. Mennesket behøver ikke længere at søge det indre lys, for det er nu dette lys. Det lytter ikke længere efter den indre stemme, for det er denne stemme. Det udstråler lyset, som sendes til andre mennesker for at vække og oplyse dem.

Ultimativt forlader det illuminerede menneske planeten og opløftes til et stadie, hvor der kun eksisterer guddommeligt lys og perfekt harmoni, og hvor mennesket smelter sammen med den universelle sjæl – "Det Ene Livsvæsen" – der udstrålede det første lys og intonerede den første lyd, som skabte alt. Herefter er mennesket blevet en søjle i universets tempel. Det fandt, betrådte og gik vejen til fuldkommenhed.

Det åndelige livs love

Åndelige love er naturens love Menneskets rytme er naturens rytme

Den praktiske åndelige livsførelse indebærer en systematisk erhvervelse af kontrol over tanker, følelser og handlinger. Det er en forudsætning for åndelige udfoldelse. Der findes regler, men de er sådan set bare naturlige lovmæssigheder. Impulsen til udfoldelse af åndelige evner er iboende og altid aktiv overalt i naturen. Evnerne stammer fra et uimodståeligt og kontinuerligt pres mod udvidelse og fuldbyrdelse fra ånden, der er indespærret i stoffet. Det åndeligt vækkede menneske er opmærksom på denne impuls i sit indre. Det samarbejder konstant med denne indre kraft. Det underlægger sig bevidst denne kraft og anvender den som en ledetråd i livet.

Essentielt er lovene få og enkle

Det åndelige livs love er naturens love anvendt af det menneske, der søger adgang til åndens rige. Essentielt er lovene enkle, og der er kun få. Og de er alle underlagt én lov. Denne overordnede lov siger, at adgang til enhver ny udviklingsfase forudsætter forsagelse eller en symbolsk død af den velkendte adfærd, der hørte til den livsfase, der nu forlades. Ægget må brydes før kyllingen kan komme til syne. Det samme gælder mennesket, men her består skallen af egoisme og individualisme. Begge må fjernes og erstattes af uselvished og "jegløshed", der karakteriserer den næste fase.

Det åndelige livs første lov er derfor, at personligheden må dø – at mennesket må vokse fra selviskheden og de egoistiske tendenser. Forvandlingerne vil ske naturligt, efterhånden som udviklingen skrider frem. Og det søgende menneske skaber dem selv ved egen kraft. Intet unaturligt tilstræbes. Intet overnaturligt udfolder sig. Det er det åndelige livs overordnede princip, at kendskabet til naturens lovmæssigheder bevidst erhverves af mennesket selv. Det kræver konstant selviagttagelse og selvjustering i lyset af de nye livsværdier, indtil de til sidst influerer på enhver tanke, følelse og handling. Dette menneske bliver et levende udtryk for det indre pres fra sjælen og ånden.

Menneskets livsrytme og naturens

På samme måde som naturen har sin rytme, der består af forår, sommer, efterår og vinter, hvor styrken af det indre pres varierer, således har mennesket en tilsvarende varierende livsrytme. Selvom naturen tilsyneladende hviler i perioder, er presset mod fortsat vækst aldrig helt fraværende. Selv dagsrytmen skjuler hemmeligheden om naturens udviklingsrytme. Morgenen er foråret, middagen er sommeren, aftenen er efteråret og natten er vinteren.

Verden, omgivelser, medmennesker, handlinger, fejl og succeser bliver det søgende menneskes lærere og vejledere. Det søgende menneske identificerer sig ikke med dem, men lærer af dem, og forsøger at forstå de principper, der styrer livets succeser og fejltagelser. I denne proces løses et af det højere livs mange paradokser, for samtidig med at man søger uselvished, må man nøje iagttage sig selv. Idealet er selviagttagelse, og ikke selvoptagethed, og derfor må det sublimе motiv aldrig mistes af syne.

Aktivt samfundsengagement er nøgleordet på denne udviklingsrejse, for selviagttagelsen og selvudviklingen er ikke at opnå fremgang for sig selv. Tværtimod er målet at lade det individuelle selv tone bort for at lade livets enhed tone frem.

Et andet paradoks, som mennesket må lære at forholde sig til, er, at tankesindet både er kilden til begrænsning og kilden til frigørelsen fra denne begrænsning. Det er tankesindet, der skaber oplevelsen af adskilthed, og dette adskillende tankesind må dø. Men tankesindet er samtidig den kraft, der gør det muligt først at opdage og senere at virkeliggøre enhed. Derfor må det *enhedsskabende* tankesind vokse, blomstre og bære frugt.

Discipelskab

**Efter mange liv og mange succeser
vil det søgende menneske
udvikle styrke, stabilitet og idealisme**

Ethvert menneskes liv er en læretid i naturens store workshop. Enhver bestræbelse, enhver præstation, enhver succes, enhver fejltagelse, ethvert nederlag, al lykke og al smerte spiller en afgørende rolle i træningen til den opgave, den enkelte er udset til at udføre til gavn for helheden. Og denne opgave er forudbestemt. Det er ethvert menneskes opgave at erhverve de nødvendige egenskaber, der er forudsætningen for at kunne påtage sig denne forudbestemte rolle.

Indre overvågning

Da de fleste mennesker er endnu ikke åndeligt vågne, overvåges de af deres lærere, på samme måde som en fåreflok, der er under ledelse af hyrden. Åndsvidenskaben oplyser, at hvert eneste individ i menneskeflokken er kendt, overvåget, beskyttet og vejledt af højere bevidstheder, som fra de indre planer har påtaget sig opgaven med at retlede grupper af mennesker. Livet på planeten udgør en helhed, hvor alt er forbundet, og hvor alt har sin plads og funktion. Det overordnede liv, der udgør planetens samlede bevidsthed, kaldes "Verdens herre", som er identisk med den bibelske betegnelse, "Den gamle af dage".

Det planetariske hierarki

Det planetariske liv er organiseret i en hierarkisk struktur, hvor den overordnede verdensstyrelse består af de høje bevidstheder, der i åndsvidenskaben kaldes *mestre* – altså bevidstheder der er nået så langt i udviklingen, at de mestrer menneskelivet, og derfor ikke har behov for fysisk inkarnation. Planeten ledes derfor indefra og ud. Jordens enhed er en del af den overordnede enhed, vi kender som solsystemet, der igen er en del af en solkonstellation etc. Hele kosmos fungerer og udvikler sig med en bestemt hensigt og mod et bestemt mål, og det er mesterhierarkiets opgave at lede menneskehedens udvikling i overensstemmelse med den overordnede hensigt men planeten. Det er denne hensigt, der i åndsvidenskaben betegnes som *den guddommelige plan*.

Planen realiseres trin for trin af grupper af mennesker på forskellige bevidsthedsniveauer under ledelse af den indre verdensstyrelse af oplyste mestre. Ingen befinder sig uden for mestrenes bevidsthedsfelt. Ingen er nogensinde uden forbindelse til deres beskyttelse og kærlighed – heller ikke den mest genstridige eller rebelske person. Ingen svaghed, egoisme eller stolthed kan medføre, at de trækker deres inspiration eller vejledning tilbage. Alle uden undtagelse deltager i dette arbejde – ubevidst eller bevidst.

Nationer og enkeltpersoner

Åndsvidenskaben oplyser, at hele nationer med millioner af mennesker ledes af oplyste mestre, der er knyttet til disse nationer. Grupper af mennesker i disse nationer er karmisk forbundet af tidligere liv og fremtidige opgaver, og alle er overvåget og under inspiration. Selv enkeltpersoner har deres personlige vejledere og skytsånder. Alle disse hierarkier af liv og bevidstheder er alle inkluderet i ét eneste liv, som inkluderer dem alle i én samlet bevidsthed – den planetariske. Den

planetariske bevidsthed gennemstrømmer, levendegør og stimulerer dem alle – unioner, nationer, grupper og enkeltpersoner. Århundreder er blot øjeblikke i denne store proces. Et personligt liv kan synes som intet i dette ufattelige forløb, men ingen lever forgæves, og ingen er uden af syne et eneste øjeblik.

Enhver individuel inkarnation er nøje planlagt af højere bevidstheder, som kender den planetariske plan. Det samme gælder for grupper, nationer, unioner og kontinenter. Karma (årsag og virkning) afvejes nøje både før og efter den individuelle inkarnation. Modgangen eller arbejdsaspekterne er dæmpet så meget som muligt.

Efterhånden vil det stigende indre pres fylde mennesket med viljen til at hurtigere afvikling af den karmiske gæld uden hensyn til personligheden, som til den tid bliver transmutationens smeltedigel, men det sker under ledelse og beskyttelse af mesteren. Efter mange liv og mange succeser, vil det søgende menneske udvikle styrke, stabilitet og idealisme – og begæret vil komme under kontrol.

Syv slags disciple

Temperamenter og strålekvaliteter

Inde i det søgende menneske spirer mesterskabets sædekorn frem i samme øjeblik udviklingsvejen bevidst betrædes. Mesterens opgave er vanskelig, for denne ophøjede sjæl må arbejde med stoffet og egenskaberne i det søgende menneskes leger, som endnu stort set er uforberedte og uprøvede. Den virkelige karakter og indre natur er på dette tidspunkt delvis udviklet og delvis instinktivt. Egoisme og ubeslutsomhed kan konstant lægge hindringer i vejen for eller endog ødelægge mesterens arbejde. Ideen om absolut selvkontrol er endnu ikke fuldt ud vækket. Den definitive vilje til at opnå det størst mulige udvikling på kortest mulige tid er endnu ikke aktiveret, og derfor sker fremskridt og opvågning ofte for langsomt.

Temperamenter og stråler

Søgende menneskers temperamenter varierer efter deres stråleopbygning.

Første stråle mennesket er viljesbetonet og stædigt. Ofte er personligheden ukontrollabel og ekstremt egenrådig. Det er impulsive mennesker og med tendens til at gå til yderligheder. Når et mål er sigte, handler de ofte overilet. Hvis deres verden bryder sammen, skyldes det som regel dem selv, og vejen ud af følelsen af afmagt og desperation vil være manifestation af den vågnende åndelige vilje. De må udvikle sig til kraftfulde mennesker – viljens mestre – som arbejder med strategi og visdom og brændende vilje.

Anden stråle mennesket er visdommens og de universelle loves menneske. Det er ofte personligheder, der har tilbøjelighed til at miste modet, navnlig i forbindelse med modgang og ulykker, der leder disse mennesker bort fra deres vej. Opøvelse af viljen til at fortsætte kan genskabe selvtilliden og resultere i vurdering af årsagerne til hændelserne – både for at undgå en gentagelse og som et forsøg på at komme over krisen. På denne måde vækkes en stadig dybere forståelse, der fører til visdom. Renhed, forbilledlig adfærd og urokkelighed må udvikles på denne vej. De må udvikle sig til at blive visdommens og kærlighedens mestre.

Tredje stråle mennesket er intelligensens menneske. Personligheden hos disse mennesker kan være kold og beregnende, da de endnu ikke har erfaret kærlighedens ild, som holder tænkere på dydens vej. "Noget for noget" er en holdning, der ikke så nemt overvindes. Strategi og taktik bliver ofte et mål i sig selv for denne mennesketype, som lader sig friste af den prestige, der hyppigt følger med denne evne. De værdifulde evner bør anvendes til højere formål, og dermed vil selvished forvandles til uselvished. Disse intellektstyrede mennesker kan både være veltalende og stolte over deres evne til at ræsonnere, men de må udvikle evnen til at se dybere – til at erkende højere visioner. Efterhånden som de bevæger sig ud ad udviklingsvej, bliver det dem, der trænger ind i de åndelige visioner – de bliver lysets mestre.

Fjerde stråle mennesket elsker skønhed. Personligheden lider som regel af manglende entusiasme, og der er ofte en uklar fornemmelse af formål. Det er mennesker, der kan tage overraskende kovendinger, og tit savner de logisk sans.

Skønhed fanger deres opmærksomhed som intet andet. De øvrige strålekvaliteter er også aktive i disse mennesker, og de må stimuleres og plejes, hvis åndeligheden skal opvækkes. De er ofte mere talentfulde og iverige end de fleste. I perioder vil deres sjæle inspirere dem til intens skabende aktivitet, da de har kunstneriske evner, og derfor har de en mulighed for at påtage sig større kunstneriske opgaver. Disse mennesker vil en dag blive kunstens og skønhedens mestre.

Femte stråle mennesket er præget af det rationelle og logiske tankesind. I deres søgen er disse personligheder optaget af metoder, systemer, detaljer og præcision. De ønsker så stor sikkerhed for, at hvert eneste skridt på deres vej fremad er så forsvarligt og korrekt, at de spilder værdifuld tid på at grave dybt ind i hver eneste af det åndelige livs detaljer. Implementeringen af andre strålekvaliteter er nødvendig for at blødgøre det stive rationelle intellekt. Ikke desto mindre vil det højere tankesind (sjælen) gradvis blande sig med det lavere, og abstrakt forståelse af sandheden vil blive føjet til tendensen til at søge efter konkrete facts. Disse mennesker er ofte pålidelige redskaber i den ydre verden, for den konstante undersøgelse og klassificering af alle erkendelser, gør dem til specialister. De forvandler sig en dag fra mennesker med stor faktisk viden til lysets mestre – og de vil bruge deres talent i samarbejde med disciplene på tredje stråle.

Sjette stråle mennesket er en hengiven entusiast, og der er sædvanligvis to personlighedstyper – de passionerede mystikere, der søger sjælefred, og reformatorerne, som tjener en sag med ildhu og altid kæmper for en sag. Begge typer har brug for retningslinjer, der kan styre deres bestræbelser mod et højere mål og en mere uselvsk sag. Mystikeren kan være ekstremt snæversynet, og reformatoren kan kæmpe indædt for en forkert sag. Andre strålekvaliteter må integreres hos begge typer, før deres handlemåder kan føre dem til målet. De må navnlig afbalancere deres egenskaber med tredje og femte stråles kvaliteter. Fanatisme og intolerance forsinker nemlig udviklingen. De må bryde med disse tendenser, og kontrollere deres lidenskabelige glød. De vil en dag blive store helgener, som har sublimeret deres lidenskab – de bliver mestre i selvopofrelse.

Syvende stråle mennesket er optaget af orden og fysisk aktivitet. Disse mennesker har en tendens til at ville udtrykke det, de opfatter som Guds herlighed i fysisk form, og det skal helst ske med pomp og pragt. Når udviklingsprocessen gradvis vækker deres indsigt, vil de forstå relationen mellem guddommens åndelige og jordiske udtryk. Eftersom de føler sig tiltrukket af det storslåede, ser de verdens herlighed og pragt som udtryk for guddommelige kvaliteter i naturen og mennesket. De lever ridderens liv og betræder den kongelige vej. Karma afretter dem ved hjælp af begrænsninger på livets og udviklingens vej. Læresætningen for disse mennesketyper er: *"Brug og forskøn formen, men læg vægt på livet."* Engang bliver de mestre i at forvandle kaos til orden – at forenkle og fuldkommengøre formen, så den fuldt ud kan udtrykke det iboende liv.

Vejen og målet

Den lange og vanskelige vandring mod det ophøjede åndelige mål

Afklaret i det indre men træt og udtjent i det ydre – sådan når livets pilgrim gang på gang frem til den næste fase på sin rejse ... for blot at erfare at vejen nu bliver stejlere og med flere forhindringer. Trods risiko for at styrte i faldgruber eller blive fanget i fælder, fortsættes vandringen ufortrødent. Hver gang en forhindring overvindes, øges indsigten og visdommen vokser. Den videre færd fortsættes med stadig fastere skridt.

Ingen vandrer alene. Enhver følges med sjæle, der er nået til samme sted på vejen. Samtidig går nogen foran og viser vejen, mens andre sakker bagud og håber på hjælp fra dem, der kender den strækning, de nu forsøger at tilbagelægge. Alle har samme ønske – at overvinde sig selv og at tjene verden.

Målet kommer nærmere

Undervejs toner konstant nye visioner frem, for det fysiske legeme begynder at miste sin magt. Kroppen opleves som en grav, hvor stenen for indgangen er rullet væk. Lyset begynder at strømme ind. Og sjælen befries. Livet leves i overensstemmelse med de universelle love. Kræfterne, intelligensen og den perfekte orden i det "fuldkomne" universets åbenbares sig skridt for skridt. Pilgrimmen er blevet "voksen", og er derfor i stand til frygtløs at møde naturens mægtige kræfter, for de kendes og forstås. Pilgrimmens kræfter strømmer fra åndelige højder og oplyser og oplader, mens målet kommer nærmere.

Men en sidste og afgørende prøve venter forude. Forberedelserne til denne test er foregået i mange liv – ofte ubemærket og ubevidst. Men nu må den konfronteres, hvis den sidste sejr skal vindes. Det drejer sig om den allersidste selvished – den absolut sidste rest af identifikation med den adskilte personlighed. Oplevelsen af at være en adskilt personlighed er i ufattelige tidsaldre blevet indprentet i hvert eneste af legemets celler og atomer. Den er indgraveret dybt i tankesindet, i hjernen og i nervesystemet, for den er gået i arv fra utallige forfædre. Denne oplevelse kan ikke uden videre viskes bort ved hjælp af viljen og tankesindet. Denne næsten ubrydelige overbevisning kan alene slettes gennem mange livs mentale bestræbelser og uselvsk levemåde.

Hver erfaring på vejen viser sig nu at være en hjælp. Enhver vision om et højere liv og troen på at altings enhed er virkelighed, vokser og udvider sig. Livenes mange tragedier med oplevelser af tab efter tab af det, der blev opfattet som det vigtigste og kæreste i livet, havde til formål til at reducere bindingerne til identifikationen med personligheden og den ydre verden. Ingen møder derfor uforberedt op til den sidste prøve.

Den sidste prøve

Når den sidste test skal gennemføres, er man derfor i nogen grad forberedt, men ikke helt for som sagt er oplevelsen af at være adskilt fra alle andre levende væsener på planeten præget dybt i bevidstheden. Nu må denne inderste kerne af separatisme fjernes. Den skal udraderes, brændes ud, trækkes op med rod for aldrig mere at

vende tilbage. Det er årsagen til at denne ildprøve til slut skal fuldføres, sådan at separatismen definitivt forsvinder og kun oplevelsen af enhed med alt levende eksisterer.

I prøvelsens stund vil ven efter ven forsvinde. Grupper, foreninger, bevægelser som tidligere bakkede op og hjalp, støtter ikke længere. Oplevelsen af at være isoleret vokser, for sjælen må stå helt alene i denne proces. Den må være en kosmisk stemme i den kosmiske ensomhed. På dette fundament fødes erkendelsen af, at der ikke er nogen hjælp at hente *udefra*. Der er ingen Gud, man kan bede til, ingen mester som kan kanalisere kraft. Intet i denne uendelige tomhed vil kunne medvirke til bevarelsen af oplevelsen af adskilthed.

En oplevelse af at være så absolut alene er en usigelig smerte, som er forbundet med voldsom frygt. Svigtet af alt og alle, som man har haft tillid til, tyngt af smerte over tabet af kærlighed, befinder man sig alene i et iskoldt univers. Således tvinges mennesket til at vende sig indad mod det, der hidtil blev opfattet som "*mig selv*", og som nu forvandles til en erkendelse af, at der ikke findes noget adskilt selv. Der er kun "Det Ene Selv" eller det allestedsnærværende Selv.

Dette er målet

Den smertefulde oplevelse af tomhed og forladthed toner gradvis bort, og den nye erkendelse af altings enhed begynder at fylde sindet. I denne ophøjede erkendelse er der ikke plads til paradokser, for de er baseret på adskilthed ... og her befinder mennesket sig i "Den Enes" nærvær. Gennemstrømmet af enhedens virkelighed ekspanderes bevidstheden indtil den til sidst rummer "Det Ene Livs" utallige manifestationsformer. Eventuelle rester af separatisme sprænges bort af denne bevidsthedsudvidelse. Den adskilte personlighed er væk. Kun "Det Ene Selv" eksisterer. Mørke og tomhed er borte. Al frygt er forsvundet for altid. Det samme gælder ensomhed og sorg. Ingen handling kan såre, for der er ingen adskillelse mellem dette menneske og alle andre mennesker. *Altings enhed ... dette er sandheden. Dette er målet.*

Bjergets top med den rene hvide evige sne er bestaget. Den rejsende har nået sit mål. Den søgende har fundet sandheden. Mennesket er blevet en mester. Det er en konge, der har kronet sig selv – et menneske, der er blevet udødeligt, fordi det nu er identificeret med "Det Ene Udødelige Liv". Hvad dette menneske har opnået, vil alle personligheder selv opnå. Alle, der i dag oplever sig selv som adskilt fra alle andre og alt andet, vil en dag blive absorberet i "Det Ene Livsvæsen", hvor ingen adskilthed kan eksistere.

Dette er vejen, der ligger foran alle søgende mennesker. Og alle der søger, vil finde denne stejle "bjergvej". Enhver, der gennemfører rejsen, kender farerne og overvinder dem – og gør det nemmere for alle andre, der er på vej.

Prøvestien

Renselsens vej hvor det søgende menneske for alvor arbejder med sin karakter og udvikler de nødvendige evner

Vejen mod fuldkommenhed begynder, når det søgende menneske træder ind på det, åndsvidenskaben kalder *prøvestien* eller "*renselsens vej*". Prøvestien går forud for og fører til indvielsesvejen eller discipelskabets vej. Den markerer den periode, hvor mennesket for alvor begynder at arbejde på at opbygge sin karakter. Dette menneske tager udviklingen i sin egen hånd, fremmer manglende kvaliteter og forsøger at bringe sin personlighed under kontrol.

Mens mennesket befinder sig på prøvestien, undervises det hovedsagelig i at lære sig selv at kende. Her skal svaghederne erkendes og korrigeres. Aspiranten undervises i den esoteriske læres elementære stof, er kendt af sin mester og er under opsyn (med henblik på specielt målrettet undervisning) af en af denne mesters disciple. De egenskaber, der skal udvikles på dette prøvestadie, hører man ikke kun om i nutidens åndsvidenskab. De indgår også som naturlige krav i de store religioner.

Skelneevne

Det første krav er udvikling af *skelneevnen*, som på sanskrit kaldes "*viveka*", og som buddhisterne kalder "*åbningen af sjælens døre*". Her skal evnen til at skelne mellem, hvad der er virkeligt og uvirkeligt, evigt og forgængeligt (både hvad angår mennesker og ting) udvikles. Desuden skal aspiranten på prøvestien kunne skelne mellem sandhed og falskhed (uden at sætte spørgsmål ved andres motiver) – mellem ret og uret – mellem godt og ondt – mellem væsentligt og uvæsentligt – mellem pligten til at hjælpe og ønsket om at beherske.

Lidenskabsløshed og begærløshed

Skelneevnen fører til *lidenskabsløshed og begærløshed*, som på sanskrit kaldes "*vairâgya*", og som buddhisterne kalder "*forberedelse til handling*". Handlinger skal efterhånden kunne udføres uden hensyn til personlig fordel. Fravær af ønsket om at eje det forgængelige skal opøves og erstattes af ønsket om at eje det evige. Jordiske ting mister gradvis sin tiltrækningskraft, fordi de er forgængelige. Der er derfor ikke alene tale om fravær af de grovere begær, men også de finere som for eksempel ønsket om at se resultater af det arbejde, der udføres – herunder subtile belønninger som beundring og anerkendelse.

De seks juveler

Begærløshed fører til *seks egenskaber*, som på sanskrit kaldes "*shatsampatti*", og som i buddhismen har den smukke betegnelse: "*De seks juveler*".

Tankens beherskelse

Den første juvel er begyndende udvikling af *tankens beherskelse* (sanskrit: "*shama*"), og målet er forståelse af tankens virkning på den omgivende verden. Tanken må ikke bringes ud af ligevægt på grund af hændelser som for eksempel tab af venner, penge, sladder osv. I denne fase er det vigtigt at undgå nedtrykthed.

Legemets og sansernes beherskelse

Den anden juvel er en forberedelse til *legemets og sansernes beherskelse* (sanskrit: "dama"). Her er det handlemåden, der skal reguleres. Almindelige mennesker lægger mest vægt på handlemåden, men aspiranten begynder nu at se mere på tanken *bag* handlingen. Formen afhænger af tanken. Den formløse verden er årsagernes verden, mens formens verden er virkningernes verden.

Tolerance

I den tredje juvel er *tolerance* (sanskrit: "uparati"). Og her menes der tolerance overfor alle – og det indebærer en evne til at vente, lytte og forstå. Tolerance skabes gennem indsigt i andres værdier og standpunkter.

Udholdenhed

Den fjerde juvel er *udholdenhed* (sanskrit: "titiksha"). Her trænes aspiranten i udholdenhed og viljefasthed. Det er nødvendigt at opøve evnen til tålmodigt at bære alle hændelser uden at føle harme, bitterhed og fornærmelse. Længere fremme på vejen vil pilgrimmen betragte lidelse som en ære og ikke som en straf.

Tillid

Den femte juvel er *tillid* (sanskrit: "shraddha"). Der tænkes her på tillid til det guddommelige i mennesket selv, tillid til Det Ene Livsvæsen, tillid til mesteren, tillid til sjælen og tillid til sig selv.

Sindsro

Den sjette og sidste juvel er *sindsro* (sanskrit: "samâdhâna"). Der er her tale om den ro og fasthed, som er en naturlig følge af, at de øvrige egenskaber er erhvervet. Aspiranten forsøger her at forvandle ophidselse og lidenskab til en vilje, der uafbrudt styrer mod sit mål.

Ønsket om frigørelse

Når alle disse egenskaber er opøvet til en *vis* grad, er prøvestien vandret til ende, og aspiranten har i tilgift vundet en fjerde egenskab: *Ønsket om frigørelse* (sanskrit: "mumukshâ"). Ønsket om frigørelse vindes uden anstrengelse, for det er et resultat af at have vandret prøvestien til ende. *Aspiranten er nu klar til indvielse.*

Undervisningsmetoder

Hvem underviser hvem i livets skole?

Tre undervisningsafdelinger

Ifølge åndsvidenskaben overvåges det søgende menneskes udvikling af tre undervisningsdepartementer.

For det første gives der undervisning i disciplineret livsførelse, karakterudvikling og udvikling af mikrokosmos efter makrokosmiske retningslinjer. Mennesket orienteres om sin egen betydning, lærer sig selv at kende som en guddommelig enhed – en miniaturekopi af makrokosmos. Når aspiranten lærer sit eget væsens love at kende, erkendes samtidig sjælens og solsystemets grundlæggende lovmæssigheder.

For det andet gives der undervisning i makrokosmos, naturriggerne og deres lovmæssigheder. Aspiranten tilegner sig en meget stor mængde almen viden om disse emner. Det medfører dog ikke indsigt i alt, hvad der er at vide i personlighedens verden – det vil sige i tankens, følelsernes og handlingens verden – men kilderne til den nødvendige viden vil være kendt.

For det tredje gives der undervisning i syntese. Syntesens mysterium kan kun afdækkes ved hjælp af en trænet og veludviklet intuition. Hovedparten af denne undervisning gives sædvanligvis først efter den tredje indvielse, men træningen påbegyndes tidligt i undervisningen.

Disciple undervises af indviede

Disciplen i inkarnation undervises i grupper i mesterens ashram. Det foregår om natten, når disciplen under søvnen er ude af kroppen. Hovedparten af en discipels undervisning varetages af en indviet eller en højere udviklet discipel, der får ansvaret for disciplens fremskridt og regelmæssigt aflægger rapport til mesteren. Men på dette tidspunkt i menneskets liv styrer karma for en stor del dette forhold.

Indviede undervises af mesteren

Indviede modtager undervisning direkte fra mesteren eller de store devaer. Indviede i fysisk inkarnation eller på de indre planer undervises om natten individuelt eller i små grupper. Befinder de sig på sjælens eget plan, overføres undervisningen direkte fra mesteren til sjælen.

Discipelskabets vej og indvielsesvejen

Regler og højdepunkter på de parallelle veje til højere bevidsthedsniveauer

De to veje

I åndsvidenskaben beskrives to udviklingsveje – discipelskabets vej og indvielsesvejen. Discipelskabets vej er en beskrivelse af menneskets åndelige udvikling, hvorimod indvielsesvejen er en beskrivelse af hvilke egenskaber alle mennesker skal erhverve sig. Disse egenskaber kulminerer i en række højdepunkter eller overgange fra et stadie til et andet, som kaldes indvielser.

Discipelskabets vej handler også om udvikling, og selvom der er tale om de samme mennesker, som går den samme udviklingsvej, er discipelskabets vej og indvielsesvejen ikke identiske. Metoderne skifter desuden fra tidsalder til tidsalder, sådan at de altid udvikler de egenskaber, menneskeheden skal forædle i perioden. Enhver ny tidsalder kræver og modtager afsløring af spirituel undervisning, som kan fremskynde evolutionen. Selvom der i dag lægges vægt på gruppearbejde og -træning, er der stadig tale om en decideret individuel sag. De grundlæggende "regler" for vejen gælder stadig, men samtidig præsenteres menneskeheden for nye videre visioner og rammer, der altid fører til et højere bevidsthedsniveau.

Fisketidsalderens og Vandbærerens disciple

Fisketidsalderen disciple, som var under indflydelse af 3. og 6. stråle, rakte efter idealerne. De tilstræbte adgang til det højere bevidsthedsplaner gennem *hængivenhed*. De ønskede at forstå "*hvordan*". Vandbærerens tidsalders disciple, som vil være under indflydelse af 1. og 7. stråle, skal *manifestere* idealerne. De ønsker at afdække "*hvorfor*". De skal opfange ideer og manifesterer dem i form.

Præsentationen af en ny tidsalder er altid en afsløring af nye veje for progressiv tænkning, der viser hen til lovmæssigheder, som for tiden ikke forstås. Discipelskabets vej handler mest af alt om at forstå og anvende de åndelige kræfter og evner, der erhverves i aktiv samfundsengagement eller tjenestearbejde. Og på et eller andet tidspunkt i udviklingen skal dette tjenestearbejde udføres sammen med andre i en gruppe.

Ashramen, mesteren og disciplen

En gruppe er tilknyttet en ashram, og en ashram er altid under ledelse af en mester. Discipel betyder elev, og når man træder ind på discipelskabets vej, bliver man elev af en mester, uanset om man er bevidst om det eller ej. Discipelskabets vej er derfor reelt en beskrivelse af forholdet mellem eleven og mesteren. Åndsvidenskaben oplyser, at nogle mennesker først kvalificerer sig til indvielsesvejen og tager første indvielse, før de bliver knyttet til en ashram eller en gruppe, men i langt de fleste tilfælde finder disciplene sammen med gruppefæller, når de træder ind på discipelskabets vej. I første omgang vil denne tilknytning være en indre usynlig forbindelse, men senere bliver der tale om en fysisk gruppe. Gennem arbejdet i gruppen og for gruppen og dermed for mesteren og ashramen, kvalificerer man sig til indvielse.

Discipelskabets vej og indvielsesvejen er parallelle

Deraf kan man se, at discipelskabets vej og indvielsesvejen er parallelle, for det er de samme mennesker, der går begge veje. Dybest ser der kun én udviklingsvej. At vejene er parallelle betyder imidlertid ikke, at udviklingen på de to følges ad. For nogle er det nemmere at gå den ene vej, mens de har problemer med den anden. For andre er det omvendt. Man kan derfor være længere fremme på indvielsesvejen, og bagud på discipelskabets vej – eller omvendt. Det er næsten altid discipelskabets vej, der begynder først, og det er altid i en fase i udviklingen, hvor aspiranten er uvidende om processerne og deres mål.

Når en aspirant træder ind på vejen, etableres der en kontakt fra ashramen til aspiranten, og kontakten går til sjælen – *aldrig til personligheden*. Denne kontakt anvendes til vejledning og undervisning. Aspiranten vil være ubevidst om denne kontakt, netop fordi den går via sjælen, og da aspiranten endnu ikke har etableret sjælskontakt, er det ikke muligt at være bevidst om forbindelsen til ashramen. Derfor er det indlysende, at aspirantens vigtigste opgave på dette trin af discipelskabets vej, er udvikling af sjælskontakt. Uden sjælskontakt er det ganske enkelt ikke muligt at stå i bevidst kontakt med mesteren og ashramen.

Her vil vi give en beskrivelse af *indvielsesvejen*.

Vanskeligheder undervejs

**Der opstår storme i livet,
når de åndelige kræfter
strømmer ind i mennesket**

Når et menneske betræder indvielsesvejen, vil livet ændre sig markant. En lang række af både indre og ydre problemer vil nu vise sig og afsløre kravet om udvikling, justering og forandring. Foran venter mødet med krav om forædling, som trin for trin vil medføre, at den spørgende finder svarene og lærer at leve som et menneske, der har erkendt livets enhed og dermed sin egen forbundethed med alt levende.

Esoterisk bliver eksoterisk

Hvad der er esoterisk (skjult), bliver hele tiden eksoterisk (synligt). Det, som vi kalder nyt, er hele tiden til stede, og der foregår en konstant afsløring af sandheden. Det, der er nyt for os, har for længst ført andre videre end det sted, hvor vi selv befinder os.

Bevidsthedsglimt

Identifikation med livets enhed forekommer glimtvis under indvielsesceremonierne, men identifikationen kan i første omgang ikke fastholdes. Mindet om denne erkendelse påvirker alligevel disciplen, og i små men tiltagende bevidsthedsglimt dukker erkendelsen af denne enhed op igen og igen som en uforanderlig kendsgerning. Ved disse lejligheder oplever disciplen samhørighed med dele af naturen – det kan være mineraler, blomster og træer, dyr og fugle og naturligvis medmennesker. Allestedsnærværelsens kim begynder at vokse og oplevelsen af enhed tiltager.

Andre mennesker bliver rejsefæller

Denne indre vækst fremkalder justeringer i disciplens relationer til andre mennesker. Andres åndelige skæbne får stigende betydning, og motivet for at skabe venskaber bliver ønsket om at kunne hjælpe og støtte. Denne motivering udvides gradvis til at omfatte alle andre mennesker – de kloge såvel som de mindre kloge, de beskedne såvel som de selvhævdende, de stærke såvel som de svage – for de opleves som medmennesker eller rejsefæller på udviklingsvejen. Alle er ikke nået lige langt, men alle har samme mål ... *fuldkommenhed*.

Ny holdning til ondt og godt

Antallet af såkaldte fjender vil for en tid øges, men et menneske på udviklingsvejen forsøger at undgå at blive rasende over deres adfærd, for det ønsker at udvikle harmløshed. Et menneske, der arbejder seriøst med sin udvikling, går ikke længere til modangreb, for den nye indsigt medfører bevidsthed om, at ethvert angreb på andre vil være et angreb på alt levende og dermed på én selv. I stedet for at angribe det onde, forsøger disciplen i stedet at styrke det gode. Denne holdning bliver en slags grundlov i livet, der kommer til udtryk i både tænkning, tale og handling.

Indre ro trods ydre storme

Disciplen på vejen lever med tiltagende kontakt til en indre ro og balance, der viser sig i evnen til at bevare overblikket og balancen i livets spændinger og konflikter. Samtidig er dette menneske hele tiden bevidst om, at vanskelighederne skyldes selvskabt karma, der rummer muligheden for udvikling og transformering. Til sidst vil disciplen være i stand til at stille sig i stormens center og iagttage, hvordan uvejret raser udenfor. Selvom stormen pisker bølgerne til skum, vil det være muligt at være urokkelig som en klippe.

Indstrømning af åndelig kraft

Alt imens disciplen gennemlever sin åndelige pubertet, er usynlige kræfter spiret frem i sjælen eller den højere bevidsthed. Under indflydelse fra indvielsesrejsens uafbrudte stimulering aktiveres disciplens vilje, og intellektet vokser sig stærkere og får større dybde. Indstrømningen af åndelig kraft vil tiltage, efterhånden som udviklingsprocessen skrider fremad, og det vil medføre voksende kontakt med inspirationskilden, som i åndsvidenskabelige kredse kaldes "den guddommelige plan" – planen for menneskeheden og planeten.

Flid, vedholdenhed og inspiration

Flid og vedholdenhed er en uadskillelig del af den indviedes liv. Indefra vil der være et uophørligt pres på både det højere og det lavere selv, og denne konstante tilskyndelse vækker en stigende ansvarlighed overfor alt liv. Det karmiske pres vil dermed øges, for den indviende får nu både kraft, indsigt og ansvarsfølelse nok til at kunne påtage sig en stigende andel af den *kollektive* karma. Det er desuden muligt, fordi den indviende bliver støttet og vejledt af højere og mere kraftfulde væsener fra de indre planer.

Når inspirationen fra det store og de åndelige kræfter strømmer ind i mennesket på indvielsesvejen, kan det til tider føle sig guddommelig under denne stimulering. De mentale kræfter er enestående og intellektet ekspanderer. De ældre rejsefæller, som har observeret de store fremskridt, advarer derfor og siger: "*Pas på stoltheden!*"

Indvielsesvejen

Indvielse er udvidelse af bevidstheden

Efter længere eller kortere tid når disciplen frem til indvielsens port. Rejsen har hele vejen været både stejl og fyldt med forhindringer. Der er imidlertid altid tale om selvskabte forhindringer, og disciplen opdager, at de mange barrierer består af bindinger, som må afvikles. Gang på gang må disciplen give afkald på det, som på ethvert udviklingsniveau anses for vigtigt og mest værdifuldt – for heri består bindingen. Alligevel må dette offer altid ske frivilligt.

Den, der har taget udfordringen op og vandrer ad indvielsesvejen, kender prisen. Det er et menneske, der er parat til at miste alt for at nå målet, nemlig sjælens herredømme over den lavere natur. Dette menneske er villigt til at bringe ofre indtil døden.

Indvielse er udvidelse

I Østen kaldes indvielsesvejen for "*lænkernes afkastelse*". Indvielse betyder reelt udvidelse af bevidstheden. Denne udvidelse af bevidstheden åbner for nye kundskabsområder, og "kundskabens nøgler" overdrages dermed til det menneske, der har valgt at gå denne vej. "Nøglerne" åbner naturens døre for at give den indviede mulighed for bedre at kunne tjene verden og menneskeheden på discipelskabets vej.

Renselses- og udviklingsprocesser

Indvielsesvejen består af renselses- og udviklingsprocesser, der kulminerer i indvielser af forskellige grader. Processen mellem indvielserne er en tilegnelsesproces, hvor manglende egenskaber tilegnes gennem det almindelige livs prøvelser. Selve indvielsen udgør en transcendens i bevidstheden – et bevidsthedsspring.

Imellem hver indvielse sker der dybe forandringer i det indre menneske. Når et menneske er indviet, må alt, hvad det foretager sig på det aktuelle niveau, udføres til fuldkommenhed. Enhver opgave må løses fuldstændigt. Det er ikke muligt at gå videre, før det arbejde, der hører til hvert stadie, er fuldkommen udført. Uanset hvor lang tid det må tage, så accepteres halvgjort arbejde ikke. Egentlig er det logisk, for målet er at blive en mester – et menneske der mestrer menneskelivet. Derfor må de enkelte udviklingsfaser på vejen mestres, og ved vejens ende udgør de enkelte faser det samlede mesterskab.

Lænkernes afkastelse

Indvielsesvejen medfører "*lænkernes afkastelse*". Det drejer sig om de lænker (sanskrit: "*samyojana*"), som binder sjælen. Den, der vandrer vejen til ende, afkaster alle lænker og når "*jīvanmukti-stadiet*". Dette menneske har frigjort sig fra alle bindinger til livet i de tre lavere verdener. Alle lænker, der knytter et menneske til genfødselsens hjul, må afkastes, så intet binder, for lænkerne hindrer disciplen i at nå "*nirvana*".

Nirvana – den rene bevidsthedstilstand

"Nirvana" kan oversættes med "*universel bevidsthed*" eller "*den rene tilstand*". Det

er en tilstand af absolut viden og total enhed. I åndsvidenskaben beskrives "*nirvana*" også med ord som tilintetgørelse eller udslettelse, og det er vigtigt at forstå, at man det man mener, er tilintetgørelse af *personligheden*.

Disciplen må afkaste 10 lænker, der alle binder til genføds lens hjul, og denne afkastelse består af fire stadier:

1. *Vej* (sanskrit: "*maggo*") = afkastning af lænkerne.
2. *Frukt* (sanskrit: "*phala*") = resultaterne viser sig.
3. *Fuldbyrdelse* (sanskrit: "*bhavagga*") = resultaterne kulminerer.
4. *Indvielse til næste stadium* (sanskrit: "*gotrabhû*").

5 indvielser i livets mysterium

**Livets mysterium er ikke et problem,
der skal løses. Det er en realitet,
der skal erkendes, integreres og leves**

Mange af nutidens undervisere er overbeviste om, at de kender sandheden, bare fordi de har læst meget, har en god hukommelse og er i stand til at beskrive de åndsvidenskabelige sammenhænge ved hjælp af logik.

Logik bygger på et system, hvor alle tilværelsens elementer er sorteret og lagt i kasser, men åndsvidenskabens mysterier skal ret beset erkendes som en solnedgang. Der er nyttigt at vide, at en solnedgangs skønhed blot er lysstrålernes brydning i atmosfærens vanddamp, men den tekniske forklaring magter ikke at berøre selve mysteriet. Den ægte discipel har evnen til at undre sig over livet, til at se verden på en ny måde – en verden, der konstant uddyber sit mysterium og sin skønhed men aldrig udtømmes eller forklares.

Livet kan ikke ejes

Når et menneske fatter, at det kan plukke en rose, men at det aldrig kan eje rosens duft, vil det begynde at forstå, at selve livet aldrig kan fanges. Hvis det var muligt at indespærre livet i et system, ville det ikke være liv men død. Livet er foranderligt og altid i bevægelse – og alligevel evigt. Filosofiske, teologiske og videnskabelige systemer er ikke andet end fastfrosne øjeblikke, men de kan aldrig rumme selve bevægelsen. Livet kan aldrig forstås ved hjælp af logik og rationel tænkning, og alligevel længes vi efter at forstå meningen med livet og hensigten med os selv.

Begæret efter sandhed

Mennesket har altid søgt efter sandheden. Hvis ikke det var meningen, at mennesket skulle forsøge at erkende sandheden, ville begæret efter den ikke være så universelt og stærkt. Begæret efter sandhed er godt og rigtigt, men sandheden må aldrig gøres til en genstand, der kan ejes. Sandheden stiger ikke ned i den fysiske verden. Den, der søger sandheden, må stige op til virkelighedens verden – visionen på bjerget kommer ikke ned i dalen. Alene på denne måde er det muligt for mennesket at erkende livets mysterium. Løse det kan vi aldrig – og endnu mindre indfange det i et intellektuelt system, hvor logisk det end måtte være.

Tænkeevnen skal udvikles

Denne kendsgerning medfører bestemt ikke, at disciplen ikke skal studere og forsøge at forstå ved hjælp af logisk tænkning. Tværtimod opfordres vi til at udvikle skelnevnen gennem studier og intellektuelle udfordringer. Når mennesket fra naturens side er udstyret med et intellekt og dermed evnen til konkret tænkning, som i sin natur er adskillende og logisk, er det indlysende, at denne evne skal anvendes og udvikles til et maksimum ligesom alle andre evner. Men åndsvidenskabens påpeger, at konkret tænkning ikke er endestationen. Den er blot et nødvendigt mellemstadium. I åndsvidenskabens siges det, at "*tænkeevnen er virkelighedens drabsmand*", for ingen vil være i stand til at tænke sig til højere bevidsthed, for denne bevidsthed befinder sig hinsides tanken.

Ethvert menneske uden undtagelse må betræde den snævre sti og vandre på den stenede vej op ad bjergsiden til toppen, hvor visionen kan ses. Man kan vise vejen, beskrive prøvelserne, advare om farer og forhindringer, men ingen kan beskrive det endelige mysterium.

Alle er elever i livets skole

I dag har mange arbejdet sig igennem prøvestadiets prøver og indsigter. Den forberedende lærdom er tilstrækkeligt integreret til, at de nu kan træde ind på indvielsesvejen. Menneskets indvielsesvej har fem milepæle eller overgangsstadier, som kaldes indvielser. Sådan ser "vejen" ud, når den ses fra menneskets synsvinkel, men set i et højere perspektiv, er der blot tale om én indvielse, som afslutter livet som menneske. Udviklingen fortsætter i det overmenneskelige rige, som også har sine udviklingsfaser og indvielser. Her afsløres de sidste af de mysterier, der hører til livets udvikling på planeten.

Alle – selv de mest fremskredne på vejen – er derfor reelt disciple eller elever, for selv visdommens mestre er under udvikling. De har fået 5. indvielse, som åbner porten til "*den højere evolutions vej*".

1. indvielse

Kontrol over og frihed på det fysiske plan

I åndsvidenskaben hører vi, at formålet med første indvielse er kontrol over og frihed på det fysiske plan. Det medfører ikke en fornægtelse af den fysiske verden, men bindingerne til den er overvundet. Det betyder, at dualiteten principielt er besejret. En discipel med første indvielse har definitivt skilt sig fra den ydre verden. Det skal forstås sådan, at dette menneske lever i den ydre verden, men det ønsker og venter sig intet af den. Det altoverskyggende ønske er muligheden for aktiv deltagelse i ændring af samfundet i det godes tjeneste – og det vil i praksis sige, at dette menneske lever for at udføre sjælens påbud. Denne holdning er kendetegnet på den første indvielse.

Et "hjemløst" menneske, som er "trådt ud i strømmen"

Et menneske, der tager første indvielse kaldes i Østen "*parivrajaka*" (sanskrit), som betyder "*et hjemløst menneske, som vandrer*". Dette menneske er "hjemløst", fordi "*stedets lænker*" er afkastet, og derfor er det i sit indre liv adskilt fra den ydre verden. Den første indvielse er desuden en vandring, fordi denne discipel efter bedste evne vandrer derhen, hvor sjælen sender det.

I buddhismen kaldes dette stadium for "*srotâpatti*" eller "*sohan*", hvilket betyder "*den, som er trådt ud i strømmen*". Meningen er den samme, for her taler man om den livsstrøm, der vil adskille disciplen fra de lavere verdener og bevidsthedstilstande.

I den kristne mystik symboliseres første indvielse ved *fødslen i Betlehem*, og frigørelsen fra de tre lavere verdener symboliseres af de tre vise mænd, der bragte guld, som symbol på kongelighed/visdom (det mentale aspekt) ... røgelse som symbol på kærlighedens kraft (det astrale aspekt) ... og myrra som symbol på udødelighed (det fysiske aspekt). Myrra bruges til balsamering.

Den chakramæssige udvikling viser sig som beherskelse af de fysiske energier gennem intensivering af energiudvekslingen mellem sakralchakra og halschakra.

Indvielsen sker i dyb søvn

Fra de indre bevidsthedsplaner overvåger mesteren disciplen, og det er alene mesteren, der beslutter, hvornår disciplen er nået så langt i sin udvikling, at det er muligt at passere gennem indvielsens prøver. Indvielsesceremonien er ikke en ydre handling. Indvielsen sker på de indre eksistensplaner, hvor disciplen er til stede i sit astrallegeme, mens det fysiske legeme befinder sig i dyb søvn på det fysiske plan. Når disciplen vågner på det fysiske plan, vil det ofte være uden at erindringen om indvielsen kan kaldes frem i dagsbevidstheden – i hvert fald for en tid.

Indvielse består af død og genfødsel

Enhver indvielsesproces består af både "død" og "genfødsel". Det skal forstås sådan, at indvielsen indebærer, at den gamle lavere bevidsthed "dør", og en ny og højere bevidsthed "genfødes". Når genfødslen (indvielsen) har fundet sted, kan den ikke gøres ugjort (ligesom en fødsel til det fysiske liv heller ikke kan det). Et menneske kan forsinke sin fremgang, men det kan aldrig blive en ikke-indviet. Er man trådt ind i strømmen, vil man uvægerligt blive ført fremad.

Hvad menes der med kontrol og frihed på det fysiske plan?

Første indvielse forudsætter kontrol over det fysiske legeme, men hvad menes der med det? Ødselhed, drikfældighed og hæmningsløshed af enhver art forekommer ikke længere. Kontrollen over fristelserne må være fuldstændig. Det samme gælder seksualiteten. Det betyder absolut ikke, at disciplen lever i cølibat, selvom det er den almindelige misforståelse. Et liv i cølibat er et ekstrem, som for langt de fleste vil kræve en fortrængning af den naturlige seksualitet, der uundgåeligt vil medføre problemer. Kontrol over seksualiteten betyder, at disciplen ikke lader livet styre af seksualiteten, men giver den en naturlig og afbalanceret plads i tilværelsen. Når det siges, at disciplen vandrer derhen, hvor sjælen sender han eller hende, menes der, at en *generel* lydighed over for sjælen må være opnået, som et resultat af, at kanalen mellem det højere og det lavere nu er udvidet.

Hæderlighed er grundtonen

Ikke alle indviede disciple er i stand til fuldt ud at leve op til indvielsens krav, og det kan skyldes mange ting. Men grundtonen i livet bør være *hæderlighed*. Som indviet må man bestandigt arbejde ærligt og aktivt for at afdække egne karaktersvagheder, selv om det fuldkomne måske ikke nås. Indviede kan og vil falde, og derved påfører de sig selv karma, der kræver omstilling. Og udligningen af denne karma forsinker udviklingen. Når et menneske er en indviet, og derfor er en kanal for kraft, indebærer det, at et fejltrin, der afsporer udviklingen, får kraftigere virkninger, og den karmiske virkning vil derfor være tilsvarende større.

Mennesker udvikler sig ikke ens, og derfor findes der ikke faste regler eller systemer for den "rigtige" fremgangsmåde. Meget afhænger af disciplens stråle eller udviklingsretning og den individuelle karma, samt de krav, der stilles til indvielse i en given periode.

Opgaver mellem første og anden indvielse

I livene mellem første og anden indvielse skal disciplen aflægge "lænker", der fastholder bevidstheden til det aktuelle bevidsthedsplan. Den første lænke er *personlighedens illusion*, som på sanskrit kaldes "*sakkâvaditthi*". Illusionen om det *personlige* selv må forsvinde. Bindingen til personligheden skal udryddes gennem en integreret erkendelse af, at disciplen et ét med alt – mennesker, dyr, planter, mineraler og elementale livsformer. Erkendelsen af det virkelige og evige vil gradvis fortrænge det uvirkelige og forgængelige. Reelt er det en videreudvikling af skelneevnen, som blev indledt på prøvestien.

Den anden lænke er *tvivl*, som på sanskrit hedder "*vichikichchhâ*". Tvivl elimineres ved hjælp af viden og indsigt. Når denne lænke fjernes, vil det betyde, at den subjektive verden er ikke længere genstand for spekulation. Religionernes store sandheder er ikke længere filosofiske ideer, men fakta. Reinkarnation og karma er hævet over enhver tvivl. De oplyste sjæle og det overmenneskelige rige er en realitet.

Den tredje lænke er *overtro*, som på sanskrit benævnes "*silabbataparâmâsa*". Tro kontra viden er ét problem, som disciplen må lære at forholde sig til. Men hvad med tro kontra overtro? Hvad er tro, og hvad er overtro? Overtro er at gøre det uvæsentlige til det væsentlige. Overtro er eksempelvis tillid til, at *ydre* ritualer og ceremonier kan yde åndelig hjælp. Mennesket kan alene erkende sandheden, der ligger bag formen i de ydre ceremonier, men om sandheden kan komme til udtryk i det ydre liv er en anden sag. Den indviede må være hævet over ydre former og ceremonier, for når mennesket kender sandheden, behøver det ikke længere disse ting.

2. indvielse

Kontrol over og frihed på astralplanet

Udviklingen leder mennesket videre på vejen, og efter første indvielse må disciplen fortrinsvis tilegne sig indsigt i astralplanet eller følelsernes bevidsthedsplan. Følelseslivet skal nu stabiliseres, og disciplen må lære at fungere på astralplanet med samme selvfølgelighed, som på det fysiske plan. Kvaliteten af discipulens arbejde på det fysiske plan bliver derfor større. På dette tidspunkt lægges der stor vægt på den følelsesmæssige udvikling, samtidig med at de mentale anlæg vokser.

Anden indvielse kaldes på sanskrit for "*kuṭīchaka*", som betyder "*mennesket, der bygger en hytte.*" I buddhismen bruger man betegnelsen "*sakridāgāmin*", som er "*mennesket, der kun fødes endnu én gang.*" Det skal forstås sådan, at når disciplen har fået anden indvielse, er der kun behov for én inkarnation for at opnå tredje indvielse og det såkaldte arhatskab.

I den kristne mystik symboliseres anden indvielse ved dåben i Jordan. (Renselsen).

Den chakramæssige udvikling resulterer i beherskelse af de astrale energier gennem intensivering af energiudvekslingen mellem solar plexus chakra (sanskrit: *manipūra*) og hjertechakra (sanskrit: *anāhata*).

Mange inkarnationer mellem 1. og 2. indvielse

Der kan gå mange liv imellem første og anden indvielse, for beherskelsen af astrallegemet vil kræve mange inkarnationer. Desuden skal den indviede selv være rede til at tage det næste skridt. I Det nye testamente møder vi en analogi fra den indviede Jesu liv, for der gik mange år mellem fødslen og dåben – men de resterende tre skridt blev taget på kun tre år. Efter anden indvielse er det muligt at gøre endog meget hurtige fremskridt. Muligvis vil tredje og fjerde indvielse følger efter hinanden i ét liv eller i det efterfølgende, og det er denne kendsgerning, der hentydes til i buddhismen.

Bevidst kontrol over følelsesnaturen

Ligesom kontrollen over det faste fysiske legeme blev bevist ved første indvielse, skal der nu skabes fuld kontrol over det astrale. Målet er en total ofring af alle begær, og her begynder man at forstå, hvorfor processen tager lang tid. Processen medfører, at selve begæret kommer under sjælens fulde kontrol, og følelserne alene kommer til udtryk som ønsker, der gavner helheden.

Den astrale aura bliver farveløs, klar og gennemsigtig, og den lavere følelsesnatur dør ud. Sjælen styrer de to lavere legemer med sin vilje. Trangen til at hjælpe menneskeheden bliver så stærk, at det sædvanligvis resulterer i hurtig udvikling, og det er grunden til, at den tredje indvielse ofte følger i ét enkelt liv.

Indvielsesprocessen gennemføres ikke i rækkefølge

Når indvielsesvejen af pædagogiske grunde præsenteres skematisk, kunne man let få den opfattelse, at disciplen koncentrerer sig om én indvielse ad gangen. Når den ene indvielse er overstået, tager man fat på opgaverne i den næste, men sådan foregår det ikke. Mange på prøvestadiets vej arbejder i dag på alle tre legemer. Det er både et langsomt og et hårdt arbejde at opøve den fuldkomne kontrol, og meget gøres samtidig og i samklang, men samtidig er der et forløb, for i perioden mellem de tre første indvielser må der opnås og opretholdes et bestemt niveau i udviklingen af hvert af de tre lavere legemer, før en yderligere bevidsthedsudvidelse kan ske uden risiko.

Opgaver mellem anden og tredje indvielse

Disciplen vil nu i stigende grad udvikle højpsykiske evner. De psykiske evner er ikke et mål i sig selv, men er et naturligt resultat af den øgede sensitivitet. Den anden indvielse bliver i stand til at forlade det fysiske legeme når som helst, ganske enkelt ved at frigøre astrallegemet fra det fysiske. Dette menneske kan derfor uden afbrydelse i bevidstheden, gå fra det fysiske legeme over på astralplanet og fungere der med fuld bevidsthed. Desuden er det muligt at overføre den fulde viden om det indre arbejde til dagsbevidstheden. Målet er herredømme over de psykiske evner, sådan at de psykiske kræfter anvendes på en fuldkommen koordineret måde. Adskillelsen mellem den fysiske og astrale verden forsvinder simpelthen.

3. indvielse

Kontrol over og frihed på mentalplanet

Efter anden indvielse løftes undervisningen op til næste plan. Disciplen lærer nu at beherske sit mentale legeme eller sit tankesind. Det betyder, at dette menneske nu må udvikle evnen til at arbejde med tankestof og lære lovene for skabende tankeopbygning. Træningen vil medføre at disciplen efterhånden fungerer stadig mere frit på mentalplanets fire lavere underplaner.

Men inden tredje indvielse må disciplen desuden bevidst eller ubevidst *til fuldkommenhed* mestre de fire lavere underplaner på astralplanet og det fysiske plan. Disciplen får en dyb viden om mikrokosmos, og har i stor udstrækning, teoretisk og rent praktisk, mestret sin egen naturs love. Det er forklaringen på evnen til at beherske de fire lavere underplaner på det fysiske, astrale og mentale plan. Denne kendsgerning er interessant, for beherskelsen af de tre højere underplaner er endnu ikke fuldkommen, og det er en af forklaringerne på mange indviedes nederlag og fejl. Deres beherskelse af stoffet på de tre højere underplaner er endnu ikke fuldkommen. Denne kontrol etableres senere.

Den første store indvielse

Den tredje indvielse kaldes *den første store indvielse*, fordi den medfører kontrol og dermed også disidentifikation med personligheden. På sanskrit kaldes tredje indvielse for "*hamsa*", og det betyder "*den, der ikke mere skal fødes på Jorden*". I buddhismen bruger man en lignende betegnelse nemlig) som betyder "*den, der ikke mere skal fødes på Jorden*". Begge betegnelser skal imidlertid forstås korrekt. Det, man mener, er, at disciplen nu er en indviet, som burde kunne nå frem til næste indvielse i samme inkarnation. Hvis det lykkes, er inkarnation herefter frivillig.

Chakramæssig udvikling

Disciplen opnår kundalinirejsning, fordi de mentale og sjælelige (kausale) energier beherskes gennem intensiveringen af energiudvekslingen af rodchakra (mooladhâra) og kronchakra (sahasrâra).

Den kristne mystik

I den kristne symbolik symboliseres tredje indvielse ved *forklarelsen på bjerget*, som indebærer illumination. De tre apostle, Peter, Jacob og Johannes, fulgte Jesus op på Karmels bjerg, og apostlene repræsenterer de tre aspekter i Jesus, der blev integreret og fokuseret i og viet til det guddommelige: Peter repræsenterede "klippen" eller det fysiske aspekt. Jacob symboliserede "illusion" eller det astrale aspekt. Og Johannes – "Herren har talt" – var det mentale aspekt.

Ved tredje indvielse, der ofte kaldes *transfigurationen*, bliver hele personligheden badet i lys fra oven. Det er først efter denne indvielse, at ånden definitivt styrer sit lavere liv, idet den lader sit guddommelige lys strømme mere og mere ind i den trænede og rensede kanal.

Opløftet til helhedens verden

Den tibetanske mester Djwhal Khul siger, at intet menneske har eller kan have nogen opfattelse af livets natur, før det har opnået tredje indvielse. På dette stadie har den indviede klart fattet enheden. Bevidstheden er nu så omfattende, at disciplen

har løftet sig til den region af universet, hvor enheden er virkeliggjort. De psykiske evners fuldkomne udvikling og deres samarbejde med de fysiske evner gør det muligt for ham ikke alene at gennemtrænge den region, hvor bevidstheden opleves som en enhed, men også at føre erindringen om denne bevidsthedstilstand tilbage til dagsbevidstheden.

Vent med at udvikle metafysiske evner

Den tibetanske mester fortæller videre, at det hverken er nødvendigt eller tilrådeligt at udvikle evnerne for syntese eller clairaudience og clairvoyance før *efter* denne indvielse. Al udviklings hensigt er at vække den åndelige intuition.

Når det fysiske legeme er rent, det astrale stabilt og roligt, og mentallegemet under kontrol, da kan den indviede både sikkert og med visdom håndtere og anvende de psykiske evner til hjælp for menneskeheden. Ikke blot kan disse evner benyttes, men man er nu i stand til at skabe og belive tankeformer, der er klare og veldefinerede uden at være behersket af lavere tanker eller begær. Disse tankeformer vil, (således som det er tilfældet med dem, der er skabt af hovedparten af menneskene) være ufuldendte og uden forbindelse og sammenhæng, men vil opnå en rimelig grad af syntese.

Personligheden har nu nået et punkt, hvor dens vibrationer er af en meget høj kvalitet, og alle tre legemers stof er relativt rent. Desuden er forståelsen af det arbejde, der skal udrettes i mikrokosmos, og andelen af arbejdet i makrokosmos, meget avanceret.

Opgaver mellem tredje og fjerde indvielse

Mellem tredje og fjerde indvielse arbejder den indviede discipel stadig med at aflægge flere begrænsende lænker. Fjerde lænke kaldes på sanskrit for "*kâmarâga*", som er "*tilknytning til glæde ved sanseforømmelse*".

Når altets enhed opleves som en realitet, mister enhver tilsyneladende adskilt del sin magt for bestandig. Den sidste rest af jordisk begær må derfor afkastes. Det samme gælder åndelige begær, der indeholder ethvert ønske for den adskilte bevidsthed. En indviet, der er nået så højt i sin udvikling, er ikke i stand til i tanken at adskille sig fra andre. Dette menneske kan derfor ikke have noget åndeligt ønske for sig selv som adskilt væsen, men kun for sig selv som en del af helheden.

Men der er endnu en forhindring, der skal overkommes inden fjerde indvielse, og det er den femte lænke, som på sanskrit hedder: "*Pathiga*". Der er her tale om "*enhver følelse af vrede eller had*."

Da den indviede er blevet ét med alle, føler dette højt udviklede menneske ikke nogen adskillelse mellem racer og nationer eller mellem adskilte genstande i verden. Det er derfor ikke muligt hverken at elske eller hade. Man oplever kun kærlighed og medfølelse for alt og alle. Da hjertet er ét med det guddommelige, kan det også omfatte alt, hvad guddommen har skabt.

4. indvielse

Kontrol over og frihed på det buddhiske plan

Ved tidspunktet for fjerde indvielse har den indviede til fuldkommenhed mestret det femte underplan og er derfor adept for at bruge et teknisk udtryk på det fysiske, astrale og mentale plans fem lavere underplaner – og er godt på vej til at mestre det sjette. Det buddhiske legeme kan fungere på de to lavere underplaner af det buddhiske plan.

Livet for det menneske, som tager fjerde indvielse – eller korsfæstelsen – er sædvanligvis forbundet med store ofre og lidelser. Det er livet for det menneske, der går ind i den store forsagelse, og selv i eksoterisk henseende synes den at være streng, hård og lidelsesfuld. Dette menneske har lagt alt – endog sin fuldendte personlighed – på ofrets alter og står berøvet alt. *Alt* er forsaget – venner, penge, omdømme, karakter, position i verden, familie og endog selve livet.

Hjælp fra store åndelige væsener

Inden fjerde indvielse kan tages, intensiveres forberedelsesarbejdet. Forøgelse og indsamling af viden må ske utroligt hurtigt. Den indviede har ofte adgang til åndsvidenskabelig litteratur, og efter denne indvielse er det muligt at kontakte ikke kun den mester, man er knyttet til, og som den indviede har arbejdet bevidst med i lang tid, men det er desuden i nogen grad muligt at kontakte og hjælpe de helt store væsener – chohanerne, Bodhisattvaen og Manuen.

Den indviede er også nødt til at have en intellektuel forståelse af lovene på de tre lavere planer og ligeledes være i stand til at anvende dem for at fremme evolutionen. Den indviede studerer de kosmiske planer, beherske diagrammerne, bliver velbevandret i den esoterisk teknik og udvikler et firdimensionalt syn, hvis det ikke allerede er sket.

Den indviede lærer nu at lede de opbyggende devaers aktiviteter, og på samme tid arbejders der kontinuerligt med udviklingen af den åndelige natur. Den indviede begynder hurtigt at koordinere det buddhiske legeme, og i samordningen af dette udvikles evnen til syntese, først i mindre grad og efterhånden mere indgående.

Den fjerde indvielse er den anden store indvielse

Den fjerde indvielse kaldes på sanskrit for "*paramaamsa*", som betyder "*den ærværdige, den fuldkomne*". Buddhismens udtryk for dette høje udviklingsniveau er "*arhat*", som betyder "*den fuldkomne*".

Chakramæssig udvikling

Der er tale om *helliggørelsens stadie*. Og hvad vil det så sige? I åndsvidenskaben medfører det beherskelse af de buddhiske energier gennem intensivering af energiudvekslingen mellem hjertechakraet (anâhata) og "hjertet" i kronchakraet (sahasrâra).

Den kristne mystik

I den esoteriske kristendom symboliseres fjerde indvielse ved *korsfæstelsen på Golgata*. Efter fjerde indvielse, har den indviede opnået *adeptskab*. Den indviede har nået det stadie, der går forud for "*jîvanmukti*" – "*det frigjorte liv*". I sin dags-

bevidsthed kan adepten leve på det buddhiske plan – i den såkaldte "turîya-region". "Jâgrat" er "den vågne tilstand". "Svapna" er "den drømmende tilstand". "Sushupti" er "den dybe, drømmeløse tilstand". Disse tre tilstande fører til den fjerde, "turîya", der ligger hinsides den drømmeløse tilstand – den højeste af dem alle.

Fjerde indviende behøver ikke forlade legemet for at være bevidst på dette høje bevidsthedsplan. Bevidstheden omfatter planet, og er på samme tid i stand til at arbejde i hjernebevidstheden. Den fysiske ubevidsthed er ikke længere nødvendig for at befinde sig i denne høje bevidsthedstilstand. På dette stadie afkastes de sidste rester af de fem lænker, for at blive en *jîvanmukta* – en mester.

Opgaver mellem fjerde og femte indvielse

Et nyt mål og nye opgaver venter forude. Den indviende skal afkaste de sidste lænker. På sanskrit kaldes den sjette lænke for "*ruparâga*", som betyder "ønsket om liv i form." Der er her tale om frigørelse fra ønsket om såvel formskønhed som tilværelse i en form.

Herefter følger den syvende lænke "*aruparâga*", som betyder "ønsket om et liv uden form." Den ottende lænke er "*mâna*" eller "stolthed". Betydningen af "*mâna*" oversættes sædvanligvis med ordet stolthed, men dette ord er alt for groft til at udtrykke det virkelig fine begreb, som *mâna* reelt dækker. Adepten tænker ikke et øjeblik på den svimlende højde, han/hun har udviklet sig til.

Den niende lænke hedder på sanskrit "*uddhachcha*", som betyder "sindsbevægelse eller irritabilitet." Muligheden for at blive påvirket af, hvad der end måtte ske, må fjernes. Den indviende må stå urokkeligt. Om så universet styrter sammen, må roen bevares. Absolut intet, der kan ske i det manifesterede univers, kan forstyrre den sublime fred og klarhed, der præger det menneske, der har hævet sig til i sandhed at se, at Selvet er ét i alt. Når intet kan forstyrre adeptens fuldkomne ro, falder den sidste og tiende lænke ... "*avidyâ*", som betyder "uvidenhed."

Menneskets evolution er tilendebragt

Den illusionsdannende evne, det sidste svage slør, som hindrer den fuldkomne visdom og den fuldkomne frigørelse forsvinder. Bevidstheden omfatter nu alt indenfor vores planetkæde. Den indviende lærer alt, hvad der kan læres i denne manifestation. Alle evner er udviklet til fuldkommenhed. Den femte indviende er alvidende og almægtig indenfor planetkæden. Menneskets evolution er fuldendt. Dette menneske har tilbagelagt den vej, som menneskeslægten først har vandret til ende, når den store manvantara (manifestationsperiode) er afsluttet.

5. indvielse

Kontrol over og frihed på det atmiske plan

Efter fjerde indvielse er der ikke mange opgaver tilbage. Beherskelsen af det sjette underplan skrider hastigt frem, og stoffet fra de højere buddhiske underplaner samordnes. Den indviede bliver nærmere tilknyttet mesterhierarkiet, og kontakten med devaerne bliver mere fuldkommen. Ressourcerne i visdommens hal er snart ved at være udtømt, og på dette bevidsthedsniveau mestres udviklede planer og diagrammer.

Den indviede bliver mester i farvernes og lydens betydning, har kontrol over lovene i de tre verdener og kan kontakte sin egen ånd (monade) med større lethed, end hovedparten af menneskeheden kan kontakte deres sjæle. Dette bevidsthedsstadium medfører ansvar for store arbejdsopgaver, og den indviede underviser mange elever, hjælper med planlægning og samler de mennesker omkring sig, der skal hjælpe i kommende tider.

Femte indvielse er den tredje store indvielse

Den femte indvielse kaldes også den tredje store indvielse. På sanskrit kaldes dette niveau for "*den, som ikke har mere at lære.*" Den chakramæssige udvikling betegnes: "*beherskelse af den guddommelige viljeskraft*" og i den esoteriske kristendom symboliseres den femte indvielses ved opstandelsen og himmelfarten – eller "gudsenhed".

Femte indvielse er ikke vejens ende

Efter femte indvielse er mennesket blevet fuldkomment – en mester – for så vidt dette system angår. Men det er muligt at tage endnu to indvielser.

For at opnå den sjette indvielse må mesteren tage et meget intensivt kursus i planetarisk esoterisme. En mester anvender loven i de tre verdener, mens en chohan af sjette indvielse anvender loven i kæden på alle planer. En chohan af syvende indvielse anvender loven i *solsystemet*.

Den store, fundamentale kendsgerning er, at indvielsens metode er metoden til:

- a. Krafterkendelse
- b. Kraftanvendelse
- c. Kraftudnyttelse

Den indviede af enhver grad, lige fra den indviede af første grad, som for første gang kommer i forbindelse med en bestemt krafttype, op til den frigjorte Buddha af syvende grad, har at gøre med energi af en eller anden slags. Aspirantens udviklingsstadier kan udtrykkes således:

1. Ved hjælp af sin skelneevne må aspiranten blive bevidst om sin personligheds energi eller kraft.
2. Aspiranten må påtvinge denne krafts rytme en anden, der er højere, indtil den lavere rytme erstattes af den højere, og den gamle metode til at udtrykke energi helt dør ud.

3. Aspiranten får da tilladelse til, ved gradvis voksende erkendelser, at kontakte og – under vejledning – at anvende visse former for gruppeenergi, indtil den tid kommer, da det bliver muligt videnskabeligt at anvende planetarisk kraft. Hvor længe dette sidste stadie varer, afhænger helt af de fremskridt, der gøres i menneskehedens tjeneste og i udviklingen af de sjælsevner, der er en naturlig følge af åndelig udvikling.

Vejen til fuldkommenhed slutter for menneskets vedkommende ved 7. indvielse, hvor den indviede respondere på den energi, der udgår fra det ydre kosmiske centrum.

VisdomsNettet

www.visdomsnettet.dk